

HOE OVERLEEF IK (ZONDER) LIEFDE?

Francine Oomen

HOE
overleef ik
(zonder)
liefde?

Met tekeningen van
Annet Schaap

Amsterdam Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2012

Voor Daan en voor Anne,
vol liefde en vol leven

Bekroond met de Prijs van de Nederlandse Kinderjury 2007

Eerste, tweede, derde en vierde druk, 2006; vijfde druk, 2007;
zesde druk, 2011; zevende en achtste druk, 2012

Copyright text © 2006 by Francine Oomen.

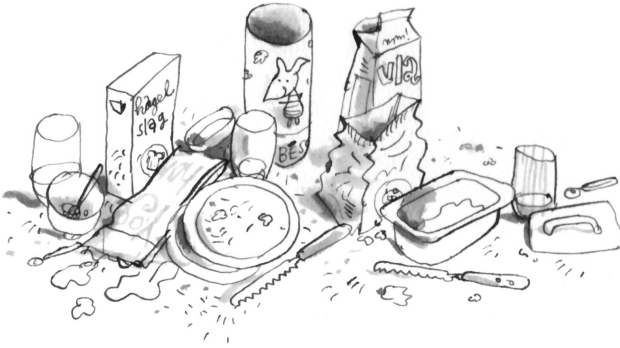
Copyright illustrations © 2006 by Annet Schaap.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV,
Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslagontwerp: Suzanne Hertogs

ISBN 978 90 451 0401 0 / NUR 283, 284

www.hoeoverleefik.nl
www.queridokinderboeken.nl

Mopperdemopper

Jonas de Leeuw

Aan: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>
Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>
Datum: dinsdag 14 april 23.02
Onderwerp: Danger, danger!

Lieve Joons,

Ik zit op mijn kamer voor het open raam. Het is warm buiten. Het lijkt wel zomer, maar het is pas lente. De lichten van de huizen aan de overkant weerspiegelen in het zwarte water van de gracht en in de boom voor ons huis zingt een merel zichzelf in slaap. In de verte slaan de klokken van de Westertoren elf uur. Er waait muziek naar binnen, uit een open raam een paar huizen verderop. Appie slaapt als een roos en mijn moeder zit op haar kamer achter haar computer. Heel vredig allemaal. Maar vanbinnen voel ik me helemaal niet zo! Vanbinnen voel ik me grommerig, mopperig en schopperig. En kwaad

en ontevreden. Ik heb zin om heel hard uit mijn raam te schreeuwen en iets naar buiten te smijten. Wat dacht je van een bloempot op een argeloze voorbijganger? Of zal ik mijn schoolboeken één voor één met een grote zwaai de gracht in keilen? Zou dat opluchten? Hmpf. Grrrr. Niemand houdt zich aan zijn afspraak en daar word ik levensgevaarlijk van.

Zie hier mijn woede-waslijst:

1. Ik zou met mijn vader in de meivakantie naar New York gaan.
Gaat niet door (boos & teleurgesteld).
2. Neuz zou dit weekeinde naar hier komen.
Gaat niet door (knallende ruzie).
3. Mama zou vanavond lasagne maken, mijn lievelingseten.
Ging niet door (pruil, pruil).
4. Sta ik met mijn hoofd vol shampoo onder de douche, wordt het water koud! (Aaaargh!)
5. Toen ik uitgegild was wilde ik een stuk chocola nemen, ter verbetering van mijn humeur, en wat denk je? Juist! Chocola verdwenen en er was nergens in het hele huis iets anders eetbaars te vinden (☹!@●*;!).

Grrr, grrrr, GRRRRRRAAAARH!

En dat is nog niet eens alles. Ik kan er zo nog vijf dingen bij verzinnen. Wat vijf? Vijfduizend!

Bijvoorbeeld het naar school gaan in de Bijlmer. Ja, ik weet het, ik heb er zelf voor gekozen toen we hier naartoe verhuisden, maar het valt wel tegen, hoor.

Ik moet er elke dag een uur eerder voor opstaan en ik ben bijna een uur later thuis. Twee uur van mijn kostbare tijd! Ik moet tien minuten fietsen naar het station, mijn fiets in

de overvolle metro proppen (om dat voor elkaar te krijgen moet ik meestal een aantal medepassagiers eruit gooien), vervolgens moet ik enorm mijn best doen om een half uur wakker te blijven. (Ik ben een keer in slaap gesukkeld, werd ik pas wakker op het eindpunt!) Dan moet ik mijn fiets er weer uit wurmen, wat ook niet eenvoudig is (ik heb al een paar keer klem gezeten tussen de deuren) en dan is het nog tien minuten trappen naar school. Kreun.

Maar het is nog maar voor een jaar en gelukkig is het wel heel gezellig met mijn vriendinnen. De meeste leraren zijn ook wel oké (voor zover een leraar oké kan zijn), en dit is beter dan weer een nieuwe school. Dat zou dan al mijn derde zijn!

We maken ons wel zorgen om Noa, ze spijsbelt best veel tegenwoordig. Dat doet ze omdat het de enige manier is om Samuel, haar vriendje, te kunnen zien. Vandaag of morgen wordt ze gesnapt en dan is ze de sigaar. Maar ja, zij ziet haar vriendje tenminste nog regelmatig. Dat kan ik niet zeggen.

Het is mijn lot, denk ik, om altijd maar internetverkering te hebben en die stomme computer af te lebben. Eerst met jou, en nu met Neuzie.

Hoe is het eigenlijk met Andreas? Mail je vaak met hem? Ben je al failliet aan je telefoonrekening? Nog veel liefdesgedichten geschreven?

Hé, waarom kom je niet bij ons logeren in de meivakantie? Lijkt me leuk! Niet zo leuk als naar Amerika gaan natuurlijk, maar ja. Kan je ook mijn kamer zien, die is heel gezellig geworden. Ik heb mijn moeders oude tweepersoonsbed gekregen (zij heeft een supersonisch nieuw model gekocht). Als Joya en/of Carmen hier slapen, liggen we daar samen in. Carmen snurkt als een bejaard

nijlpaard en Joya praat en kickbokst in haar slaap, maar verder is dat heel gezellig.

Heb jij nog wat opvrolijk-survivaltips voor me? Liefst low-calorie, want als ik me rot voel grijp ik altijd naar de chocola, of ik prop een zak drop, koekjes of chips naar binnen. Vervolgens krijg ik daar weer spijt van en dan word ik nog chagrijniger.

Mekker, mekker, zeur, zeur, klaag, kreun: ik wil Neuzie, ik wil lekkere lasagne, ik wil met mijn pappie naar New York, ik wil dat het al vakantie is, ik...

Oeps, dat was mijn moeder. Ze stormde als een woedende stier mijn kamer binnen.

‘Rosa lig je nu nog niet in bed? Het is al hartstikke laat! Wat is er met de keuken gebeurd? Het lijkt wel of er een bom ontploft is! Je muziek staat te hard, dadelijk wordt Abel wakker, en er ligt een bewusteloze man op de stoep, en zijn die boeken die in de gracht drijven soms van jou? En zit je nu nóg achter de computer? Waar ben je in hemelsnaam mee bezig?’

‘Met mijn huiswerk, mam,’ antwoordde ik met een schijnheilig gezicht.

Ik moet je nu dus helaas verlaten.

Veel liefs van je Rozemekkertje

Rosa sjokt naar de keuken, met haar moeder op haar hielen.

‘Moet ik zo laat nog gaan opruimen, dat is kindermishandeling!’

‘Kan me niet schelen, je moet leren je rommel achter je op te ruimen.’

‘Het valt best mee. Je overdrijft, zoals gewoonlijk.’

‘Niet zo brutaal, jongedame. Ik zal het eens even opnoemen: ik zie een platgeknepen pak yoghurt, een pak vanillevla, een pak hagelslag, de beschuitbus, een hele lading kruimels, een leeg pak muesli, de boter, een aangekoekt kommetje, twee borden, twee messen en drie lege glazen. Een uur geleden was het aanrecht nog helemaal schoon! Hoe krijg je het voor elkaar?’

‘Ik had gewoon alweer honger. Dat komt ervan als je geen fatsoenlijke warme maaltijd van je moeder krijgt.’

‘Hallo zeg, ik heb de hele dag gewerkt en dan heb ik geen puf meer om voor keukenprinses te spelen.’

‘Ik kan geen diepvriespizza meer zien,’ moppert Rosa en ze keilt het pak yoghurt in de vuilnisbak. De klodders vliegen tegen de muur.

‘Shit!’ roept ze stampvoetend. Ze houdt een doekje onder de kraan maar zet hem zo ver open dat ze helemaal natgespetterd wordt. Ze smijt het doekje op de grond en stampvoet erop.

‘Stom debiel pestpokkendoekje!’

Haar moeder begint te lachen. ‘Jeetje, wat is met jou aan de hand?’

‘Lach me niet uit!’ roept Rosa met tranen in haar ogen.

‘Ik lach je niet uit, schat.’ Rosa’s moeder pakt het doekje op, wringt het uit en veegt de spetters van de muur.

‘Waarom heb je zo’n rothumeur, Roos? Is er iets gebeurd op school?’

‘Nee.’ Rosa rukt de klep van de afwasmachine open en trekt zo hard aan het rek dat het er bijna uit vliegt.

‘Hé, je moet opruimen, niet de boel afbreken! Ga maar even rustig zitten, ik doe het wel.’

Haar moeder probeert een arm om haar heen te slaan,

maar Rosa schudt hem weg en gaat koppig door met het inruimen van de afwasmachine.

‘Heb je zin in een kopje thee?’

‘Nee, dan moet ik er de hele tijd uit om te plassen.’

Rosa bijt op haar lippen om haar tranen binnen te houden. Haar moeder trekt haar tegen zich aan.

‘Nou... oké dan...’ Rosa haalt haar neus op en ploft neer op een stoel. Ze wrijft in haar ogen.

Haar moeder vult de waterkoker en zet de theepot klaar.

Rosa geeft een schop tegen de tafelpoot. ‘Neuz komt niet dit weekeind en we hebben hartstikke ruzie gehad aan de telefoon.’

‘O, nou begrijp ik het. Waarom komt hij niet?’

‘Ziek zogenaamd. Maar dat is hij al weken. Hij voelt zich te slap en te moe om naar Amsterdam te komen! Ik geloof er niks van!’

‘Wat geloof jij dan?’ Rosa’s moeder zet bekers op tafel en gaat naast haar zitten.

‘Dat hij op me uitgekeken is.’

‘Vast niet. Hij kan toch wel echt ziek zijn?’

‘Pffft, zo lang achter elkaar? Volgens mij heeft hij geen zin meer om te komen en durft hij het gewoon niet te zeggen.’

‘Nee joh! Zo is Vincent niet.’

‘Maar hij zit daar in Groningen en ik zit hier. Weet jij wat hij daar uitvoert? Ik niet! En Neuz is hartstikke knap, hij kan iedereen krijgen die hij wil!’ Rosa geeft een klap op de tafel en laat haar hoofd op haar armen zakken.

‘Sssst, kleine driftkikker, dadelijk maak je Abeltje wakker.’

‘Ik ben helemaal geen kleine driftkikker. Ik ben een

vulkaan die op uitbarsten staat! Ik ben een suf konijn dat zich voor de gek laat houden.'

'Je bent een onzeker krielkipje.'

'Ja, en jij een dikke moederkloek!' Rosa grijnst door haar tranen heen.

'Dik?'

'Nee, grapje.'

'O, haha. Lollig. Zeg, heeft Vincent eigenlijk de uitslag al gekregen van zijn toelatingsexamen voor de Rietveld?'

'Nog steeds niet, dat vind ik ook al zo raar. Misschien gaat hij in Rotterdam studeren en dan zien we elkaar helemáál nooit meer!' Rosa's stem klinkt paniekerig.

'Liefje, het is laat en je bent moe. Laat het los. Vertrouw er nou maar op dat het allemaal goed komt.'

Rosa's moeder staat op en schenkt het kokende water in de theepot.

'Maar dat is het nou net, dat kán ik niet! Ik kan er niet tegen dat de dingen niet gaan zoals ik wil!' Rosa stampvoet weer en knalt daardoor met haar knie tegen de tafel.

'Au!'

'Kalm, kalm, er komt stoom uit je oren, ik hoor het sissen.' Haar moeder zet een beker thee voor haar neer.

'Weet je wat mijn grootmoeder altijd zei?'

'Nee, hoe moet ik dat nou weten, die is al eeuwen dood.'

'Ze zei altijd: als het niet gaat zoals het moet, dan moet het maar zoals het gaat.'

'Nou geweldig! En weet je wat ik altijd zeg? Het moet gaan, zoals ik wil dat het gaat!' Rosa springt op en trekt een la open. 'Zeg, er was toch nog een reep chocola? Die heb jij zeker opgegeten, hè?'

'Rustig aan, dametje. Nee, ik heb hem verstopt voor Abel.

Er is niks meer veilig voor hem.' Rosa's moeder doet een keukenkastje open en gaat op haar tenen staan om erbij te kunnen. 'Hier, neem een klein stukje. Van 's avonds laat snoepen word je dik.'

'Vind je me dik dan?' vraagt Rosa en ze trekt haar T-shirt omhoog om naar haar buik te kijken. Ze knijpt erin. 'Dat is het, ik ben te dik. Ik ben een moddervet varken. Ik ben miss Piggy! Geen wonder dat Neuz op me afgeknapt is. Ik moet op sport, ik moet aan de lijn gaan doen, ik...'

'Roos, nou moet je echt ophouden, je draait door. Daarom zei ik het niet. Ik heb dat gelezen in een tijdschrift.'

'Je begint al net zo'n gezondheidsfreak te worden als Apenbil was. Met z'n boekweitburgers, z'n brandnetelsoep en z'n gerecyclede pleepapier waar je billen van in brand vlogen.' Rosa breekt een groot stuk van de reep af en propt het in haar mond. 'En ik heb toevallig net gelezen dat het wetenschappelijk bewezen is dat er in chocola stoffen zitten die goed zijn voor je humeur, dus je moet zorgen dat er altijd een flinke voorraad in huis is.'

Haar moeder staart voor zich uit. 'Alex had ook een heleboel goede eigenschappen, hoor.'

'Nou, dat zal wel, maar ik heb ze nooit ontdekt. Hoe jij ooit verliefd op hem hebt kunnen worden! En daarna dat afgrijpselijke hangbuikzwijn en...'

Als Rosa een verdrietige trek op haar moeders gezicht ziet, stopt ze middenin haar zin. Ze haalt diep adem. 'Sorry dat ik zo bot doe, mam. Komt door mijn pesthumeur. En ik moet geloof ik ook ongesteld worden. Mis je Apen... uh, Alexander nog?'

'Ja, met vlagen... Ik denk regelmatig aan hem. Zoals hij was in het begin.'

Rosa's moeder zucht diep en neemt een slok thee. 'Ik

voel me soms best een beetje eenzaam.’

‘Maar je hebt Appieflappie en mij toch!’

‘Ja, schat, natuurlijk, maar dat is toch anders. Abeltje groeit op zonder vader...’

‘Maar hij heeft ons toch!’

‘...en ik ben al over de veertig, stokoud, hartstikke middelbaar... wie wil mij nou nog? Ik krijg rimpels, ik zak uit... Misschien vind ik wel nooit meer iemand.’

‘Aha, nou snap ik waarom je al die stomme dieetartikelen leest! Je moet niet zo debiel doen, je ziet er nog hartstikke goed uit!’

‘Zou jij geen nieuwe vader willen, Roos?’

‘Alsjeblieft niet! Ik heb een vader! Eén is genoeg! Waarom heb je niet gewoon genoeg aan ons... We hebben het toch fijn samen? Iemand erbij verstoort dat alleen maar.’ Haar moeder zucht en staat op. ‘Kruip jij zo je bed in? Ik ga nog wat werken.’

‘Zo laat nog! Je zit tegenwoordig wel heel veel achter die computer!’

Tot haar verbazing ziet Rosa dat haar moeder bloost. ‘Ja, nou... ik ben met een onderzoek bezig, en dat kost veel tijd.’

Wafgrofmoeilijkfoen

Rosa loopt achter haar moeder aan, naar haar slaapkamer en ploft daar neer op bed.

‘Zeg jongedame, ik zei toch dat je naar bed moest? Weet je wel hoe laat het is?’

Rosa kijkt op haar horloge. ‘Pas elf uur. Ik heb morgen het eerste uur vrij, hoor. Ik wil nog even kletsen.’

‘Oké dan, maar niet te lang.’ Rosa’s moeder klapt haar laptop dicht en loopt naar haar kledingkast. ‘Kun je me meteen even advies geven.’ Ze haalt een jurkje uit de kast en houdt het voor. ‘Vind je dat deze nog kan?’

‘Ja hoor, prima!’

‘Echt?’

Rosa knikt. ‘Als poetsdoek.’

Haar moeder lacht en gooit de jurk op het bed. ‘En dit truitje?’ Ze trekt haar bloes uit en bekijkt zichzelf keurend in de spiegel, haar buik ingetrokken en haar borsten vooruit. ‘O, deze bh kan ook helemaal niet meer,’ mompelt ze. ‘Die stamt nog uit de vorige eeuw. Vind je mij te dik, Roos?’

‘Nee hoor, valt best mee voor iemand van middelbare

leeftijd die twee kinderen heeft gehad.'

'Middelbaar? Ik ben niet middelbaar!'

'Grapje! Dat zei je net zelf!'

'Ja, maar dan moet jij zeggen dat ik er nog fantástisch uitzie, dat snap je toch wel?'

'Haha! Wie is hier een onzekere krieklip?'

'Moederkloek.'

Rosa's moeder kijkt zichzelf van de achterkant en knijpt in haar heupen. 'O! Wapperbillen, cellulitis, spataderen, ik moet er iets aan doen. Hoe overleef ik middelbaar te zijn?' Ze buigt zich naar de spiegel toe en trekt haar wangen naar de zijkant. 'Zo zie ik er een stuk jonger uit!'

'Mam, zwam niet!'

'Een beetje botox hier, een facelift, liposuctie, nieuwe borsten...'

'Ja, en neem er dan meteen een stel nieuwe hersens bij. Je bent een beetje dement aan het worden volgens mij. Wie zit er altijd af te geven op dat soort tv-programma's? Weet je nog?'

'Je hebt gelijk. Ik liet me even gaan.'

Rosa gaat op haar rug liggen en steekt haar benen in de lucht.

'Zeg mam, mag Jonas hier komen logeren in de meivakantie?'

'Natuurlijk, gezellig. Maar... je gaat toch met je vader naar New York?'

'Niet dus.'

'Niet?'

'Nee, het gaat niet door. Dat is de andere reden waarom ik zo'n pesthumeur heb. Echt stom!' Rosa laat haar benen op het bed ploffen.

‘Waarom gaan jullie niet? Laat me raden: hij is onmisbaar op zijn werk.’

Rosa knikt met een somber gezicht. ‘Hetzelfde smoesje als altijd.’

‘Tja... je vader is een workaholic. Altijd geweest.’

‘Ik vind het zo dom. Na zijn hartaanval zei hij dat hij zijn leven zou gaan beteren. Nou, ik merk er niks van. Hij werkt alweer net zo hard als eerst.’

‘Maar er is toch wel wát veranderd? Je hebt weer regelmatig contact met hem. En je hebt ook al een keer bij hem gelogeerd.’

‘Zo gezellig was dat niet. Hij zat alsmaar te werken, en Marieke was de hele tijd op hem aan het mopperen. En ze hadden zelfs ruzie. Ik hoorde het toen ik in bed lag.’

‘Ze zal wel bezorgd om hem zijn.’

‘Ja... maar hij luistert niet naar haar.’

‘Joop luistert naar niemand, zelfs niet naar zijn eigen lijf.’

‘Waarom eigenlijk niet?’

Rosa’s moeder gaat naast haar op bed zitten, met een bloes in haar handen. Peinzend strijkt ze over de stof.

‘Weet je, Roos, sommige mensen proberen zichzelf te verdoven met drank of met drugs, anderen vluchten in werk. En dat deed je vader.’

‘Maar waar vluchtte hij dan voor?’

Rosa’s moeder zucht. ‘Voor zijn gevoelens. En voor de mijne.’

‘Gevoelens?’

Rosa’s moeder knikt. ‘In een relatie zijn er altijd periodes waarin het wat minder gaat. Dan kun je twee dingen doen: je kunt eraan werken en je kunt ervoor weglopen. Als je ervoor wegloopt, gaat het na een poosje misschien wel weer wat beter, maar je lost niks op. Daarom her-

haalt het zich weer, en komen de dingen in volle kracht terug. Een ruzie die uitgepraat wordt kan twee mensen dichter bij elkaar brengen, maar als hij niet uitgepraat wordt, drijven mensen van elkaar weg. Zo was het bij ons. Je vader kon en kan niet goed over zijn gevoelens en emoties praten. Dat zul jij ook wel gemerkt hebben. En hoe harder ik probeerde om iets uit hem te krijgen, hoe geslotener hij werd, en hoe meer hij in zijn werk vluchtte. En uiteindelijk vluchtte hij naar iemand anders.’

Rosa gaat rechtop zitten. ‘Hoe bedoel je?’

Rosa’s moeder kijkt haar verdrietig aan. ‘Voordat we uit elkaar gingen had je vader al meer dan een jaar een relatie met Marieke.’

‘Dat meen je niet! En wist jij daarvan?’

Rosa’s moeder schudt haar hoofd. ‘Ja en nee. Hij wilde er niet over praten, en ik wilde het niet weten.’

‘Waarom wilde je het niet weten?’

‘Ik hoopte dat het een gril zou zijn. Dat het voorbij zou gaan. Ik wilde hem niet kwijt, ondanks alles, ook om jou... en de buitenwereld. Als ik er nu aan terugdenk, snap ik mezelf niet. Mensen doen vaak rare dingen, Roos. En ze halen zich ook de vreemdste dingen in hun hoofd.’

‘Dus... hij had een relatie met Marieke voor jij Apenbil tegenkwam?’

Rosa’s moeder knikt.

Rosa geeft een klap op het bed en roept verontwaardigd: ‘En waarom vertel je me dat nú pas? Ik heb altijd gedacht dat het aan jou en aan Apenbil lag!’

‘Roos, het was zo’n moeilijke en ingewikkelde tijd... Ik zat zo met mezelf in de knoop. Misschien had ik het je eerder moeten vertellen, maar je was toen pas tien jaar. Je had het niet begrepen.’

‘Wél! Natuurlijk wel! Ik ben toch niet achterlijk!’ Rosa staart geschokt voor zich uit. ‘Jeetje. Goh... Dus papa heeft jou bedrogen! Wat geméén!’

Rosa’s moeder strijkt over haar haar. ‘Roos, waar er twee vechten hebben er twee schuld. Ik heb mijn aandeel er ook in gehad.’

‘Je had het me moeten vertellen!’

‘Ik wilde je er niet mee belasten.’

‘Nee, dat snap ik wel,’ zegt Rosa. ‘Maar ik had de dingen wel beter begrepen als je het me eerder verteld had, mam. Ik ben altijd zo kwaad geweest op Alexander, omdat ik dacht dat hij er de oorzaak van was dat jij en papa gingen scheiden.’

‘Dacht je dat echt?’ Rosa’s moeder krijgt tranen in haar ogen.

‘Ja. Dat dacht ik. En daarom haatte ik hem. O, shit. En nou is hij dood.’

‘Ja... maar dat is niet jouw schuld, Roos.’

Rosa laat zich weer achterover vallen, pakt haar moeders kussen en drukt het tegen haar hoofd.

‘Wafgrofmoeiflijkfoen.’

‘Wat zeg je?’

‘Wat kunnen grote mensen toch moeilijk doen.’

‘Ja... en het gekke is, iedereen is op zoek naar hetzelfde. Naar liefde. Naar bemind worden.’

Rosa komt overeind en slaat haar armen om haar moeder heen. ‘Ik hou van jou, mam. Echt waar. Ook al doe je soms rare dingen.’

Haar moeder drukt haar stevig tegen zich aan en zegt lachend: ‘Ik ook van jou Rosie, en nu hup, naar je bedje toe, anders zit je morgen te slapen in de klas.’

Rosa kleedt zich uit en poetst snel haar tanden. In haar pyjama gaat ze achter haar computer zitten. Ze heeft nog helemaal geen zin om te slapen, de gedachtes stuiteren door haar hoofd. Opeens voelt ze een ontzettende behoefte om haar vader te spreken. Kan ze hem zo laat nog bellen? Besluiteloos friemelt ze aan het poppetje dat aan haar mobiel hangt. Dan klikt ze haar msn-lijst aan. Zou er nog iemand wakker zijn? Ze veert overeind. Wat een mazzel! Haar vader is online.

Rosaladielo zegt: Hé pap!

Joop zegt: Ha dochter, ben je nog zo laat op?

Rosaladielo zegt: Kan ik van jou ook zeggen. Je zit toch niet te werken, hè?

Joop zegt: Nou... jawel, een beetje. Ik ben er zo lang tussenuit geweest.

Rosaladielo zegt: Lang! Noem je dat lang! Nauwelijks een maand! Je hebt een hartaanval gehad, pap!

Joop zegt: Ik voel me echt stukken beter, schat.

Rosaladielo zegt: Jaja. Pap, ik wil graag met je praten.

Joop zegt: Hoezo?

Rosaladielo zegt: Over vroeger. Over jullie scheiding.

Joop zegt: Rosa, niet nu. Zulke dingen doe je niet per msn.

Rosaladielo zegt: Wel in het echt dan?

Joop zegt: Dat ligt er aan. En ik heb het heel druk nu, schat. Ik ben een belangrijke presentatie aan het voorbereiden. Mijn promotie hangt ervan af.

Rosaladielo zegt: Heel druk! Je zei net dat je maar een beetje aan het werken was! Je zou het toch allemaal anders gaan doen?

Joop zegt: Vergeleken met vroeger doe ik het al een stuk rustiger aan.

Rosaladielo zegt: Vind je dat echt?

Joop zegt: Ja hoor.

Rosaladielo zegt: Maar je kunt niet met mij naar New York.

Joop zegt: Nee, dat spijt me heel erg, maar het kan gewoon niet. Door die presentatie en mijn promotie, en er is een belangrijke meeting precies in die week. Ik vind het ook heel jammer hoor.

Rosaladielo zegt: Ja, ja, zo is er altijd wel wat. Volgens mij gaan wij nooit naar New York.

Joop zegt: Jawel, in de zomervakantie.

Rosaladielo zegt: Dat moet je dan wel goed met mama afspreken, want wij gaan ook nog op vakantie.

Joop zegt: Zal ik doen schat.

Rosaladielo zegt: Waarom werk jij eigenlijk zo hard, pap?

Joop zegt: Omdat dat nu eenmaal moet. Ik moet toch geld verdienen?

Rosaladielo zegt: Vind jij je werk leuk?

Joop zegt: Meestal wel.

Rosaladielo zegt: En vind je zo hard werken ook leuk?

Joop zegt: Zeg, is dit een kruisverhoor of zo?

Rosaladielo zegt: Nee, interesse.

Joop zegt: Werk is iets wat moet gebeuren, Roos.

Rosaladielo zegt: Dadelijk val je dood neer en dan heb ik geen vader meer.

Joop zegt: Zo'n vaart loopt dat niet hoor. De dokter zei dat ik nog makkelijk vijftig jaar mee kan. Maak je maar geen zorgen om mij.

Rosaladielo zegt: Marieke doet dat wel en ik ook.

Joop zegt: Over een poosje wordt het weer rustiger; het is nu gewoon even zo.

Rosaladielo zegt: Nou. Oké dan. Gaat het goed met Floortje-tussendoortje?

Joop zegt: Heel goed. Ze groeit als kool!

Rosaladielo zegt: Heeft ze al tandjes?

Joop zegt: Dat weet ik niet, ik zal het Marieke vragen. Zeg, ik moet nu even verder. En ik zal gauw je moeder bellen om te overleggen over New York.

Rosaladielo zegt: Oké. Ik hoop dat je dat ook echt doet. En dat we gaan. Jij doet altijd beloftes die je niet nakomt. En waarom vraag je niet hoe het met mij is? Ik ben jaloers op Floortje. Haar zie je elke dag, en met mij wil je niet eens naar New York. Terwijl je het beloofd had. Ik had me er zo op verheugd. Je denkt alleen maar aan jezelf, niet aan mij. En mama vertelde dat je bent vreemdgegaan, hoe zit dat? Waarom deed je dat? Je vertelt me nooit iets, ik ben geen kleuter meer. En ben je nu eigenlijk wel zo gelukkig met Marieke? Het lijkt er niet op. Waar loop je eigenlijk voor weg? Dat zou ik wel eens willen weten. Er is zoveel wat ik van je wil weten, maar ik durf het niet eens te vragen. Jij geeft toch nooit antwoord.

Rosa zucht. Als ze haar vader nog een hartaanval wil bezorgen moet ze het zo doen. Ze drukt op de deleteknop.

Rosaladielo zegt: Ik ga nu slapen. Welterusten pap. Werk ze.

Joop zegt: Welterusten dochter. Ik ga nadenken over de dingen die je gezegd hebt. Het is niet niks.

Rosaladielo zegt: Oké. Het zal wel. Sorry dat ik zo chagrijnig ben.

Joop zegt: Is al goed. Dag! Pas goed op jezelf.

Rosaladielo zegt: Dag pap, jij ook. Groetjes aan Marieke en een knuffel voor Floriedorie.

Groningen, 15 april

Lieve Bozeroos,

Ik heb van alles gedaan om je te bereiken, maar tevergeefs. Je neemt je mobiel niet op en volgens mij heb je de stekker uit jullie vaste telefoon getrokken. Je hebt me geblokkeerd op msn en mijn mails komen terug! Wel een beetje overdreven, zeg!

Ik ben dol op je en je moet me vertrouwen, anders gaat het niet tussen ons. Wat is liefde nu zonder vertrouwen? Een skateboard zonder wielen, een spuitbus zonder cap, cola zonder prik. Je geeft me de kans niet de dingen uit te leggen, je vult alles in en dan ga je helemaal flippen!

Vervolgens kan ik er dan geen speld meer tussen krijgen. Je luistert gewoon niet naar me!

Het is nu eenmaal zo dat ik hier woon en jij daar, maar dat gaat veranderen.

Als ik op de Rietveld aangenomen word, kom ik naar Amsterdam en dan zijn we weer samen, Rooz & Neuz 4ever!

Ik doe heus mijn best om snel weer beter te worden. Ik ben naar de dokter geweest en hij snapt ook niet goed wat ik heb. Ik heb nu een antibiotica kuur gekregen en mijn bloed is afgetapt. Verder slik ik elke dag handenvol vitaminepillen, ik eet kilo's fruit en groente en ga keurig om tien uur naar bed.

Binnenkort ben ik weer helemaal fit en dan kom ik naar je toe en maak ik alles weer goed. Als jij dat tenminste ook wilt.

Veel kuzzies en knuffels van
je ouwe trouwe Snotneuz

PS Hoe vind je mijn briefpapier? Gemaakt op de computer, ik heb een nieuw tekenprogramma!

Hulkiepulkies

Rosa leest de brief drie keer over en drukt hem dan tegen haar borst. Natuurlijk wil ze het goedmaken! En het is waar, zo nu en dan schiet ze in de stress en dan kan ze zich niet meer beheersen. Echt stom. Dat Neuz haar nog niet gedumpte heeft is een wonder. Ze pakt haar mobiel en toetst met bonzend hart zijn nummer in. De telefoon gaat vier keer en slaat dan over op voicemail. Neuz' lieve stem klinkt in haar oor.

'Dit is de voicemail van Neuz Kunstzuper. Spreek een piep in na de boodschap.'

Er gaat een scheut door haar buik.

Dan draait ze zijn huisnummer. Alweer voicemail! Stik! Misschien is hij op msn. Ze rent naar haar kamer en zet de computer aan. O, wat duurt dat opstarten lang. Eeuwen. Stik, Neuz' icoontje staat op afwezig. Er is wel mail, van Jonas.

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>
Van: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>
Datum: donderdag 16 april 20.10
Onderwerp: Ons liefdesleven (gaat niet over rozen)

Lief Rozemekkertje,

Met mijn liefdesleven gaat het fantastisch, dank je.
Andreas en ik bellen, smsen en msnen uren per dag! Hij
is hier op bezoek geweest en ik heb hem voorgesteld aan
mijn ouders. Ze zijn helemaal wég van hem!
We hebben samen een romantische wandeling gemaakt
door het Limburgs heuvelland, en gezoend onder de
bloeiende kersenvbomen.
Niet dus.

*O Andreas, waarom staat je mobiel altijd uit
O Andreas, interesseert het je soms geen fluit
Dat ik doodga aan een gebroken hart
Dat ik naar je smacht met grote smart
O Andreas laat toch iets van je horen
Ik wil je omhelzen
Van achteren en van voren.*

Hm, dat laatste klinkt een beetje vreemd.

*Andreas laat toch iets van je horen
Zonder jou voel ik me zo verloren*